

VAN JOU

Hartverscheurend, sexy en meeslepend

SOPHIE JACKSON

VAN JOU

Heel veel dank en geniet
van dit boek!

liefs,

Sophie
ad

Sophie Jackson

VAN JOU

Uitgeverij Zomer & Keuning

Eerder verscheen van Sophie Jackson:
Stuk van jou – eerste deel van de trilogie *A Pound of Flesh*
Stil van jou – tweede deel van de trilogie *A Pound of Flesh*
Samen – bundel met twee korte verhalen: *Altijd van jou en
Eeuwig van jou*

ISBN 9789401906968
ISB e-book 9789401906975
NUR 340

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *A Measure of Love*
© 2016 by Sophie Louise Jackson

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van 2 Seas Literary
Agency in de Verenigde Staten, in samenwerking met Lorella Belli
Literary Agency (LBLA) in het Verenigd Koninkrijk.

Vertaling Marcel Hagedoorn
Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagfoto stocksy.com / Simone Becchetti

www.zomerenkeuning.nl
www.sophiejacksonauthor.com

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored
in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, elec-
tronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the
prior written permission of the publisher.

Voor jou. Dank je wel.

Mijn hart behoort jou tot in de eeuwigheid toe.

– Jane Austen

PROLOOG

Hij was acht jaar oud toen hij haar voor het eerst zag.

Hij stond gefascineerd toe te kijken, met zijn fiets tussen zijn benen, terwijl haar familie dozen uitlaadde uit een busje dat geparkeerd stond voor een huis in de straat waar zijn school was. Ze danste rondjes op het grasveld in de voortuin. De blonde paardenstaartjes aan weerszijden van haar hoofd leken net helikopterwieken terwijl ze draaide en draaide. Ze droeg een korte spijkerbroek, knalroze schoenen, en een nog rozer T-shirt met op de voorkant een regenboog. Ze huppelde en sprong, ze zong en lachte in de brandende zon. Ze was volkomen zorgeloos.

En ze was zo'n beetje het mooiste schepsel dat hij ooit gezien had.

Terugkijkend wist hij eigenlijk wel zeker dat hij die dag verliefd op haar was geworden. Ze was vrolijk, kleurrijk, spannend en nieuw. Ze was als gelach op een zomerse dag en naschoolse avonturen. Ook al plaagden zijn broers hem er genadeloos mee, hij en dat meisje raakten bevriend en ze gingen samen uit fietsen. Ze had zelfs een skateboard, waarop ze hem leerde skaten. Ze klom in bomen, gooide stenen naar vervallen gebouwen en pikte snoep uit een winkel omdat hij haar daartoe uitgedaagd had.

Ze was het summum van tof.

Ze groeiden samen op, maakten samen ruzie, legden het samen weer bij, en deelden hun eerste kus op hun veertiende, toen hij beseftte dat hij haar niet alleen mocht als vriendin, maar dat hij haar ook zag zitten op een manier die zijn lichaam liet tintelen. Ze was niet zomaar zijn beste vriendin; ze was méér. Ze was degene aan wie hij dacht als hij alleen was en zijn broer hem had overgehaald om naar plaatjes te kijken in bepaalde bladen waarvoor zijn moeder hem gewaarschuwd had.

Pas op haar zeventiende verjaardag maakte hij haar eindelijk duidelijk

wat ze voor hem betekende. In de laadbak van zijn pick-uptruck, die hij vol had gelegd met dekens en kussens, fluisterde hij onder de sterrenhemel zijn gevoelens in haar oor en beloofde hij haar dat die nooit zouden veranderen. Dat hij dat altijd voor haar zou voelen. Er zou voor hem niemand anders zijn. Zij was alles wat hij nodig had, alles wat hij wilde.

Met hun hele leven nog voor zich, naakt en hijgend in de zomerse nacht, verstrengeld met elkaar, hadden ze er geen weet van dat, hun mooie beloftes ten spijt, het leven andere plannen had.

HOOFDSTUK 1

‘Harder! O god, neuk me harder!’

Riley Moore pakte grijnzend de slanke kuiten vast die tegen zijn schouders steunden. ‘Niet god.’ Hij stootte in haar toen ze dat van hem vroeg, hard en krachtig. ‘Gewoon ik.’

Verdomme, hij had dit nodig.

‘O, ja! Neem me!’

Haar haar lag als een grote, zwarte poel uitgespreid over zijn kussen. Ze kromde haar rug en klemde haar benen nog steviger om hem heen. Het voelde zo intens dat hij, na nog drie diepe, stevige stoten, met een luide kreun klaarkwam. Hij liet zich boven op haar zakken, hijgend en zuchtend nabij haar hals en het zweet dat zich had verzameld op haar sleutelbeen.

‘Zo dan, Moore,’ verzuchtte ze terwijl haar benen langzaam weer op het bed zakten. Ze legde een hand tussen haar borsten en schudde haar hoofd. ‘Je moet me eens vaker bellen, schattebout.’ Ze gaf een klopje op zijn achterhoofd.

‘Insgelijks,’ antwoordde Riley. Hij tilde zijn hoofd op en liet zich van haar af glijden.

Hij trok het condoom af en gooide het weg, voordat hij de afgepeigerde vrouw die languit op zijn bed lag een handdoek toewierp. Hij keek toe hoe ze haar lichaam van haar nek tot haar benen droogveegde. Carla was een lust voor het oog en ze kon pijpen als een stofzuiger, en dat was ook meteen alles wat hun relatie behelsde. De afspraak dat ze alleen maar seks met elkaar hadden werkte nu al maandenlang prima voor hen.

Riley grijnsde terwijl hij zijn blaas leegde. De seksroes omhelsde hem als een warme deken. Hij spoelde de wc door, waste zijn handen en liep in zijn blote kont terug zijn kamer in. Hij knikte dankbaar toen hij zag dat Carla

al half aangekleed was; ze trok net weer haar bh aan. Het vrijblijvende tussen hen vond Riley geweldig. Ze trok haar witte bloes aan, keek in een klein zakspiegeltje of haar make-up nog toonbaar was en streeelde over de rode plekjes die Rileys ruwe stoppels in haar nek hadden achtergelaten.

Ze keek hem vanuit haar ooghoeken verwijtend aan en hij haalde zijn schouders op. Ze deed alsof ze het hem kwalijk nam, maar hij wist dat ze het geweldig vond. De meeste vrouwen die bij hem in bed belandden vonden dat. Sommigen vroegen zelfs of hij een zuigzoen bij ze wilde maken, wat hij dan ook gewoon deed. Het was enorm sexy om zijn lust op de huid van zijn minnaressen terug te zien.

Hij pakte zijn spijkerbroek op van de plek waar Carla die bij hem had uitgetrokken en trok hem weer aan, maar knoopte hem niet dicht. Carla deed haar haar nog even in model toen ze langs hem sjokte, naar haar handtas die op zijn nachtkastje stond. Ze haalde haar telefoon eruit en drukte fronsend op een paar knopjes.

‘Ik moet gaan,’ zei ze, en ze liet nonchalant haar telefoon weer in haar tas vallen. ‘De plicht roept.’

Riley knikte en bekeek haar benen, die omspannen werden door een kokkerrok. Ze had echt prachtige benen. De rest van haar kleding straalde saai zakelijkheid uit. Riley vroeg zich af hoeveel andere mannen de wilde vrouw onder de conservatieve kleding hadden leren kennen. Wie had gedacht dat je met een accountant zo veel lol kon beleven?

Carla draaide zich om naar Riley, die nu lui tegen de muur achter haar leunde, en streeelde met haar wijsvinger over zijn nog steeds klamme borstkas.

‘Nogmaals bedankt, knapperd,’ zei ze voordat ze zijn mondhoek kust. ‘Beste lunchdate sinds lange tijd. Ik zie je vast binnenkort weer.’

‘Dat komt helemaal goed,’ zei hij met een knipoog. Ze glimlachte, gooidde haar haar nog een keertje over haar schouder en vertrok. Riley grinnikte in zichzelf voordat hij weer naar de badkamer ging om de seksgeur van zich af te wassen.

Binnen een halfuur was hij alweer terug bij O’Hare’s en lag hij onder een fraaie Ford Galaxie uit 1965. Hij genoot van de harde rockmuziek van Guns N’ Roses en de tevredenheid die hem vervulde als hij aan het sleutelen was. Hij vond het heerlijk om aan de voertuigen te werken die de werk-

plaats binnenkwamen – dat was al zo sinds zijn tiende, toen zijn vader hem voor het eerst een motor had laten zien. Hij had van zijn vader, die beroepsmatig klassiekers kocht, oplapte en weer doorverkocht, alles geleerd wat er maar te leren viel over auto's. Riley was de enige van Park Moores vier jongens die interesse had in de zaak en Park deed zijn best om hem voor te bereiden op de overname ervan, wat bijvoorbeeld inhield dat hij Rileys universitaire opleiding had betaald.

Weggegooid geld.

Riley zuchtte en pakte een ratelsleutel. Hij weigerde zijn humeur te laten bederven door de slechte relatie met zijn vader. Bovendien was het zijn eigen domme schuld. Een veroordeling wegens diefstal en een straf van achttien maanden in de Arthur Kill-gevangenis hadden Parks hoop dat Riley de zaak zou overnemen als sneeuw voor de zon doen verdwijnen. Dat strafblad bleef staan tot in de eeuwigheid.

'Yo, Moore, lig jij daaronder?'

Riley glimlachte toen hij de panische stem van Max O'Hare hoorde. 'Ja, man, wat moet je?'

Er verscheen een paar laarzen naast de auto, vlak bij Rileys enkels. 'Ik wil graag dat je samen met mij even deze bonnetjes bekijkt, gast. Ik word er helemaal tureluurs van.'

Riley lachte en stopte met waar hij mee bezig was. Met zijn voeten gaf hij de rolplank waar hij op lag een zetje en rolde zo onder de auto vandaan. Hij knipperde met zijn ogen omdat hij recht in de felle verlichting keek die boven hem hing. Toen zag hij Max, die er zo te zien flink doorheen zat.

'Ik ben niet zo goed met cijfertjes,' murmelde Max, en hij stak een handvol paperassen onder Rileys neus. 'Help.'

Riley knorde, stond op en pakte de papieren aan van zijn vriend. 'Komt goed.'

Max had de werkplaats van zijn vader geërfd toen die overleed. De zaken waren een tijdje goed gegaan, totdat Max zich ongeveer anderhalf jaar geleden had laten opnemen in een afkickkliniek vanwege zijn drugsverslaving. Dat was een moeilijke tijd geweest, maar terwijl Max afkickte had Riley, met de financiële steun van zijn goede vriend Carter, het roer van O'Hare's overgenomen. Zo hadden ze ervoor gezorgd dat het geld binnen bleef komen.

Riley en Max waren al bijna tien jaar bevriend, en zijn maat uit de brand helpen was wel het minste wat Riley kon doen. Nu Max weer thuis was, hadden de twee mannen besloten hun zakelijke- en voertuigenkennis te bundelen en er samen in te springen, en Carter wilde maar al te graag financiële steun geven. Voordat hij in de bak beland was, had Riley zijn diploma gehaald en had hij een klein maar succesvol autobedrijfje aan de andere kant van de stad gerund. Begrijpelijkerwijs was hij een groot deel van zijn klantenbestand kwijtgeraakt nadat hij gezeten had, waardoor hij noodgedwongen de zaak had moeten sluiten en verkopen. Hij had het geld gebruikt om de hypotheek op zijn appartement af te betalen en de rest van zijn schulden – ook de schuld bij zijn vader, die zijn collegegeld à honderdduizend dollar betaald had. Riley was er kapot van dat de zaak op die manier ter ziele was gegaan, maar hij had geen keus gehad.

Hij wilde na die rotperiode maar al te graag weer met een schone lei aan de slag, en samenwerken met Max was de perfecte oplossing.

Max was zo'n beetje uit hetzelfde hout gesneden als hij, maar nu die zijn tijd moest verdelen tussen West-Virginia en New York, had hij de meeste administratieve verantwoordelijkheden overgedragen aan Riley, iets wat Riley geen enkel probleem vond. De meeste mensen beschouwden hem voornamelijk als een getatoeëerde, overmatig gespierde womanizer – wat ook deels wel klopte. Maar anders dan zijn uiterlijk deed vermoeden was Riley intelligent, en het enige waar hij meer van hield dan vrouwen en motoren, waren cijfers.

'Ben je klaar voor vanavond?' vroeg hij aan Max toen ze het kantoor binnenliepen.

'Voor het paintballen?' vroeg Max, die de deur achter hen dichtdeed. 'Man, ik ben er al klaar voor sinds ik er bij mijn moeder uit kroop.' Hij kraakte zijn knokkels. 'Ik ga je finaal inmaken.'

Riley lachte en plofte op de stoel achter het grote houten bureau. 'Je weet hopelijk wel dat mijn broer drie van zijn oude strijdmakkers van de marine meeneemt, toch? Ik denk niet dat alleen ik word ingemaakt.'

Max wuifde het weg. 'Zolang ze maar niet met z'n allen op m'n snikkel gaan mikken, loopt het wel los.'

Riley trok een wenkbrauw op. 'Het zijn mariniers. Die schieten alleen maar op ballen.'

Ze grinnikten. Riley kreeg een warm gevoel vanbinnen omdat Max er zo ontspannen en gelukkig bij zat. Dat was weleens anders geweest. Max streed elke dag weer om clean en nuchter te blijven, maar een vrouw, Grace, had hem een tweede kans in het leven gegeven. Riley was ontzettend blij voor hen. Van al zijn vrienden vond Riley dat Max het nog het meest verdiende om gelukkig te zijn.

Het afgelopen jaar hadden er nogal wat ingrijpende wijzigingen plaatsgevonden in Rileys vriendenkring. Carter was al bijna een jaar getrouwd, en ondanks wat opstartproblemen in zijn huwelijk, leek hij meer dan ooit van de liefde te genieten. En dan had je Max die ineens lekker in zijn vel zat en zo, en de jongens van de werkplaats die het constant over hun vrouwen en kinderen hadden.

Dat was blijkbaar wat er gebeurde als je vrienden tegen de dertig liepen – dingen veranderden en mensen werden volwassener. Riley was er echter van overtuigd dat hij de volwassenheid nooit zou bereiken, ongeacht hoe oud hij werd. Maar hoe hij zich ook op zijn werk stortte en neukvriendinnetjes belde als hij weer eens zin had, hij vroeg zich het afgelopen jaar steeds vaker af hoe het zou zijn om te settelen.

Zijn ouders waren al vijfendertig jaar gelukkig getrouwd en hadden vier kinderen, dus het hele idee om zich aan iemand te binden was niet iets wat hij schuwde. Eigenlijk was het iets waar hij al voor het eerst aan had gedacht toen hij acht jaar oud was...

‘Zijn er nog bijzonderheden?’

Riley keek op en zag dat Max op de stoel tegenover hem was gaan zitten. Max keek bezorgd naar de bonnen waar Riley naar starde maar verder geen aandacht aan geschonken had. Hij had geen flauw benul wat erop stond. Hij wreef over zijn bebaarde kin en glimlachte. ‘Alles gaat prima, man. Maak je geen zorgen.’

Max kneep zijn ogen samen. ‘Weet je het zeker?’ Hij leunde achterover. ‘Weet je zeker dat alles prima is?’

Riley herkende dat toontje. Eens in de zoveel tijd haalde Max dat toontje uit de kast om Riley te pesten. Dat was Rileys eigen schuld. Een tijdje terug, toen Max bang was om Grace te verliezen, had hij een domme opmerking gemaakt, iets over het kwijtraken van liefde. Max had dat om de een of andere reden aangegrepen en vastgehouden.

Het was alleen maar goed dat zijn vriend zich zorgen maakte, maar Riley wilde niet over zijn verleden praten, ook al had hij afgelopen nacht weer die droom gehad – die droom waarin hij tot in de kleinste details herbeleefde hoe hij haar voor het eerst zag, met haar blonde paardenstaartjes en roze kleren. Het was maf. Hij had al een hele tijd niet meer zo'n droom gehad, en nu ineens weer wel. Het was de directe aanleiding geweest om Carla te bellen voor een vluggertje tijdens de lunch – een kleine pleister voor de wond die nog steeds af en toe pijn deed.

Hij schraapte zijn keel terwijl de beelden van dat mooie, blonde meisje over de getallen van de papieren in zijn hand dansten. De herinneringen die Riley zorgvuldig had weggestopt, kwamen weer naar boven.

Lexie.

Nee, wees hij zichzelf geluidloos terecht, dat was precies wat herinneringen waren: verleden tijd. En daar kon geen verandering meer in komen, hoe graag Riley dat ook wilde.

‘Helemaal prima,’ zei Riley, en hij legde de bonnetjes neer.

Hij loog niet. Het was de waarheid. Alles was prima. Hij werkte hard, hij had goede vrienden en vrouwen die zijn bed elke avond warm hielden als hij dat wilde, en dan woonde hij ook nog eens in een stad waar hij van hield. Niks om zich klote over te voelen.

‘Hou eens op,’ zei Riley bestraffend, met zijn blik nog steeds op de bonnen. ‘Ik hoor je hersens hier gewoon ratelen.’

Max sloeg zijn armen over elkaar. ‘Goed dan. Hou je geheimpjes maar voor jezelf.’

Riley keek op. ‘Doe ik ook zeker.’ Hij richtte zich weer op het papierwerk.

‘Je kwam iets te laat terug van je lunch,’ veranderde Max nonchalant van onderwerp. ‘Welke meid was het dit keer?’

Riley proestte en schudde zijn hoofd. ‘Hoezo denk je dat er een meid in het spel was?’

‘Omdat je zo'n beetje Obi-Wan Kenobi bent met vrouwen.’

‘Kerel,’ zei Riley fronsend. ‘Alsjeblieft zeg. Ik ben Han Solo.’

‘Lekker belangrijk.’ Max maakte een wegwijsend handgebaar. ‘Wie was het dan?’

Riley zuchtte. Hij kende zijn vriend goed genoeg om te weten dat die

het er niet zomaar bij zou laten zitten. ‘Carla.’

Max’ wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Die met die fraaie benen? Die accountant?’

Riley krabde in zijn nek met een pen die hij van het bureau had gepakt. ‘Yep.’

Max leunde achterover in zijn stoel. ‘Goed bezig. Prachtige vrouw is dat.’

Ja, dat was ze zeker. En neuken kon ze ook nog eens als de beste. Maar hoe lekker het ook was, de spanning in zijn schouders die hij voelde sinds hij wakker was geworden uit die verrekte droom, was er nog steeds. *Ze danste rondjes en lachte, als een roze waas, haar blonde haar schitterend in de zon.* Riley voelde dat er een glimlach aan zijn lippen trok toen hij dacht aan die vermaledijde roze schoenen die Lexie de hele zomer had gedragen. *Fuck.* Hij wreef met een vinger over zijn wenkbrauw. Ze waren acht jaar geweest en hadden geen idee gehad wat het leven voor hen in petto had.

Was dat niet triest?

Riley wist niet eens waar ze woonde. Misschien was ze wel in Michigan gebleven, waar ze elkaar hadden leren kennen. De laatste keer dat hij haar had gezien, bij het dertigjarig huwelijksjubileum van zijn ouders nu vijf jaar geleden, woonde ze daar nog wel.

Hij was teruggegaan naar New York nadat Lexie hem dringend had verzocht weg te blijven en geen contact meer met haar op te nemen. Hij had toen nog even geprobeerd bij oude vrienden informatie over haar los te peuteren, maar dat kwam hen al snel de neusgaten uit. Sinds die avond dat Riley haar huilend achtergelaten had op de veranda van haar moeders huis, had hij het recht niet meer om iets te weten te komen of zich zorgen te maken over Lexie Pierce.

Hij had die schepen achter zich verbrand, en God wist dat het niet meer te herstellen was. Er was te veel gezegd en gedaan. Hij had het te vaak verkloot, verkeerde keuzes gemaakt en daarmee de mensen gekwetst die het meest om hem gaven.

Bovendien – Riley zuchtte zachtjes en richtte zich eindelijk op de cijfers die voor hem lagen – was het in het echte leven niet mogelijk dat de jongen het meisje kreeg van wie hij al eenentwintig jaar hield. Dat gebeurde alleen in die verschrikkelijke wijvenfilms waar zijn moeder vroeger zo graag naar keek.

‘Tering zeg, volgens mij heb je mijn rib gebroken!’ Carter trok zijn T-shirt voor de honderdste keer omhoog om de ronde, diepzwarte plek onder zijn linkertepel te laten zien. ‘Heb je gezien wat ze me hebben aangedaan?’ vroeg hij luid aan de serveerster die ijswater in Tates glas schonk. Ze lachte een beetje en schudde haar hoofd voordat ze weer van de tafel weg liep.

Die blauwe plek was het resultaat van een van Rileys Will-Smith-in-Bad-Boys-stijl-schoten met het paintballgeweer. Het was supervet, en Carter zat er nu al bijna drie uur over te zaniken. Het zag er dan ook wel enorm pijnlijk uit. Riley lachte er nog steeds om.

‘Zeur eens niet zo,’ zei Tate, Rileys broer, grinnikend. Lachend gaf hij zijn mariniersmaat, Steve, een por met zijn elleboog. ‘Iedereen weet dat dat pijn doet.’

‘Hou je smoel,’ jammerde Carter. Hij liet zijn T-shirt zakken en ging verzitten op zijn stoel. Er klonk gejoel aan de tafel en Carter stak zijn arm uit om Riley de zoveelste optater te geven.

‘Ik heb ook blauwe plekken, hoor,’ protesteerde Riley terwijl hij Carters aanval afweerde. ‘Mede mogelijk gemaakt door deze eikel.’ Hij ramde met zijn knokkels op Tates biceps.

‘Zie het maar als een goedmakertje.’ Tate glimlachte en haalde zijn schouders op.

‘Waarvoor?’

‘Dat ik zo veel met je te stellen heb gehad.’

‘Ja, leuk hoor.’ Riley rolde met zijn ogen en nam een slok van zijn biertje. ‘Erg attent van je. Je had beter meteen ook m’n lul moeten piercen met een gloeiend hete naald, als je toch bezig bent.’

Tate haakte daar meteen op in. ‘Ik heb een vork,’ zei hij.

‘Is al goed,’ zei Riley. ‘Die mag je bij je houden. Druk maar in je reet, als dat nog past tenminste met het pak veren dat er al in zit.’

‘Allemachtig,’ zei Max, en hij wreef met zijn handpalmen over zijn gezicht. ‘Ik was haast vergeten hoe jullie doen als jullie samen zijn.’

De twee broers keken naar Max alsof hij gek was en vroegen in koor: ‘Wat?’

Iedereen aan tafel lachte. Om eerlijk te zijn was Riley best trots dat zijn broer een paar keer raak had geschoten. Nadat Tate gewond was geraakt door een bermbom tijdens een uitzending, wisten Riley en zijn familie wekenlang niet waar ze aan toe waren. Het was onzeker of hij zijn ogen ooit weer zou openen, laat staan dat hij een paintballbaan zou betreden – en dan ook nog raak schieten. Voor een jongen die tachtig procent van de tijd met een wandelstok liep en een herstellend pijnstillerverslaafde was, had Tate hen goed te grazen genomen.

‘Leg er een zak ijs op en slik wat ibuprofen, dan is het zo weer goed,’ zei Tate tegen Carter.

‘Dank u voor de tip, dokter,’ zei Carter mopperig.

‘Hé, zie het zo,’ zei Ben, Carters collega, die naast Max zat. ‘Nu heb je een goed excuus om je door Kat in de watten te laten leggen.’

Carter knikte. ‘Dat is waar.’

‘Alsjeblieft zeg,’ zei Max. ‘Zij kijkt naar je, vraagt wat er gebeurd is en lacht zich vervolgens de ballen uit de broek.’

Carter knikte. ‘Ook dat is waar.’ Hij grinnikte in zijn glas cola. ‘Al score ik wel een paar machopunten, toch?’

Riley en Max keken vertwijfeld, waardoor Carter nog harder lachte. Riley genoot hiervan. Nadat ze met Carters vrijgezellenfeest in Vegas waren geweest hielden ze vaker dit soort jongensavonden. Vanavond was het druk: ze waren met zijn tienden, inclusief Paul en Cam van de werkplaats. Het verschilde van keer tot keer wie er tijd had, maar Riley, Max, Carter en Tate probeerden op z’n minst eens in de paar maanden iets te plannen.

Feesten en drinken stonden niet op de lijst met activiteiten vanwege Max’ en Tates verslavingsverleden, maar dat maakte weinig uit. Ze gingen paintballen, bowlen, of gewoon samen wat eten. Wat ertoe deed was dat ze tijd met elkaar doorbrachten, plezier hadden, hun band versterkten en elkaar op de hoogte hielden van hun leven, werk en vrouwen. Niet dat Riley veel toe te voegen had met betrekking tot dat laatste – hij en Tate waren de enige vrijgezellen van de groep. Maar dat weerhield hen er niet van commentaar te geven op de relaties van de anderen.

‘Komen jullie allemaal aankomend weekend naar Grace’ expositie?’ vroeg Max vlak voor hij een enorme hap nam van zijn bacon-cheesebur-

ger. Grace was een fotografe die hard op weg was om naam te maken in de kunstwereld.

Riley knikte. 'Ik heb mijn kaartje en de rest al paraat.'

'Tuurlijk,' zei Carter. Tegelijkertijd stak Ben zijn duimen op. Carter keek naar Riley. 'Welke meid neem jij dit keer mee, Moore?'

'Die latina?' vroeg Paul gretig, met grote ogen.

'Nee, man, doe dat voormalige Victoria's Secret-model,' zei Cam. Hij stuitte nog net niet op zijn stoel.

Riley grijnsde. 'Jullie zien de gelukkige dame vanzelf wel verschijnen.'

Carter schudde zijn hoofd terwijl Tate wat mopperde. Riley sloeg zijn arm om zijn broers schouders en drukte hem tegen zich aan. 'O, kom op zeg, niet zo jaloers. Ik kan wel delen.'

Tate haalde Rileys arm van zijn schouders. 'Het enige wat je deelt is een soa. Ik mag toch hopen dat je 'm goed verpakt.'

'Altijd,' zei Riley, en hij gooide een frietje in zijn mond.

'Hij houdt in zijn eentje de Durex-fabriek draaiende,' zei Max met glinsterende bruine ogen.

Riley kantelde zijn hoofd en keek halfserieus de tafel rond. 'O, moet je nou horen wie er al vijf seconden een monogame relatie heeft en meteen denkt dat-ie een herboren maagd is.' Hij dook weg om een zakje ketchup te ontwijken en hief meteen een bestraffende vinger naar de overkant van de tafel. 'Geweld is nooit een oplossing.'

'Ja, maar ik voel me er wel beter door,' zei Max, en hij leunde achterover in zijn stoel.

'Ik ook,' reageerde Tate voordat hij Riley een tikje op zijn achterhoofd gaf. Riley hief zijn hand al om terug te slaan, maar Tate stak zijn handpalm omhoog. 'Nee, nee. Eerst tot tien tellen voor je de gehandicapte een tik verkoopt.'

Riley proestte en gaf zijn broer een duw. 'Lekkere gehandicapte ben jij.'

Tate grijnsde even voordat hij in zijn broekzak graaide. Hij haalde zijn telefoon eruit en keek naar het oplichtende scherm. Hij schoof zijn stoel achteruit, pakte zijn wandelstok en bracht de telefoon naar zijn oor terwijl hij opstond. 'Hoi, mam.'

Terwijl hij een slokje van het bier nam, keek Riley toe hoe zijn broer naar de entree van het restaurant liep, waar hij waarschijnlijk het telefoon-

gesprek beter kon voeren. Er be kroop Riley een onaangenaam gevoel. Het was niet raar dat hun moeder belde – integendeel zelfs, ze belde al haar zoons minstens één keer, soms twee keer per week. Maar de timing – het was bijna negen uur 's avonds op een doordeweekse dag – zorgde ervoor dat Rileys nekharen overeind gingen staan.

‘Gaat het wel?’ vroeg Carter zachtjes.

Riley knikte, met zijn ogen nog steeds gericht op Tate. ‘Jawel.’

Toen zijn broer halverwege een stap bleef staan en zijn schouders recht-trok, wist Riley direct dat er wat aan de hand was. Die angst werd bevestigd toen Tate zich omdraaide, met samengeknepen wenkbrauwen. Zijn angstige blik was op zoek naar Riley tussen de serveersters en klanten door. Rileys maag draaide zich om en hij stond snel op, waarbij zijn stoel over de houten vloer schraapte, terwijl Tate terugkwam naar de tafel. Hij was nog steeds aan de telefoon.

‘... zei de dokter dat?’

‘Dokter?’ vroeg Riley. Hij gooide zijn verfrommelde servetje op zijn half opgegeten maaltijd. ‘Wat zullen we nou...?’

Tate schudde zijn hoofd om Rileys vraag te onderbreken. ‘Nou, dat is vrij normaal. Ja. En zijn vitale functies?’ Hij fronste en slikte. ‘Is Seb daar?’

Riley pakte zijn portemonnee en gooide een paar twintigjes op tafel voor de maaltijden die ze amper aangeraakt hadden. Carter en Max stonden ook op, klaar om in actie te komen als dat nodig zou blijken. Tate was dan wel Rileys bloedverwant, maar dat betekende niet dat de twee andere jongens geen broers van hem waren.

Tate wreef met zijn vingertoppen over zijn voorhoofd. ‘Ja, mam, we komen eraan. Doe rustig aan, oké? We pakken zo snel mogelijk het vliegtuig.’

Carter haalde zijn telefoon uit zijn broekzak.

‘Wat is er allemaal aan de hand?’ vroeg Riley aan zijn broer terwijl die ophing.

Tate zuchtte. ‘Papa heeft weer een hartaanval gehad.’

Riley ademde trillend uit, zijn borstkas spande zich aan. ‘Shit. Hoe erg is het?’

Riley keek nauwlettend naar Tates gezicht. Hij zag dat de hospik in hem naar boven kwam. ‘Ze willen hem meteen opereren,’ zei Tate, wat niet echt

een antwoord was op de vraag. ‘Seb is er al.’ Dat was hun jongere broer. ‘We moeten erheen vliegen.’

Carter, die zijn telefoon al aan zijn oor had, stak zijn hand op om te gebaren dat ze rustig aan moesten doen en even moesten wachten. ‘Ja, er komen straks twee passagiers,’ zei hij tegen de persoon aan de andere kant van de lijn. ‘Zo gauw het vliegtuig gereed staat. Ja. Rechtstreeks naar...’ Hij trok vragend een wenkbrauw op naar Riley.

‘Cherry Capital Airport, Traverse City,’ zei Tate voordat hij zich weer tot Riley wendde. ‘Hij ligt in Munson. Daarna moeten we nog een kwartiertje met de taxi.’

Riley knikte, maar hij voelde zich ongerust en hulpeloos. Dat was een onbekend gevoel, en eerlijk gezegd vond hij het doodeng. Zijn vader. In het ziekenhuis. Rileys relatie met zijn vader was beladen sinds hij gezeten had, en de gedachte dat hij zijn vader misschien wel kon verliezen voordat ze het bijgelegd hadden, was gekmakend. Hij haalde diep adem en sloot zijn ogen. Wat moest hij in godsnaam doen als zijn vader iets overkwam? Zijn moeder zou er kapot van zijn. Dit was al de tweede hartaanval in twee jaar tijd, en de dokters hadden de vorige keer gezegd...

Hij drukte een hand tegen zijn voorhoofd en schraapte zijn keel om zichzelf te kalmeren.

Carter beëindigde het gesprek en klopte met de telefoon tegen zijn handpalm. ‘Het bedrijfsvliegtuig staat over ongeveer negentig minuten voor jullie klaar.’

Riley staarde naar zijn vriend, overweldigd door dankbaarheid, voordat hij zijn hand op zijn schouder legde. ‘Bedankt, man.’

‘Geen enkele moeite.’

‘Kom op,’ zei Tate tegen Riley, en hij liep om de twee mannen heen naar de uitgang van het restaurant. ‘We hebben nog even tijd om wat spullen bij jou thuis op te halen voordat we vertrekken. We lopen wel. Dat is sneller dan op dit tijdstip een taxi te moeten ritselen.’

Riley pakte zijn jas van de rugleuning van zijn stoel. ‘Nee, we nemen een taxi, Tate – met jouw been kun je niet zo’n afstand lopen.’ Hij negeerde de indringende blik die zijn broer hem gaf. Hij was er immuun voor. ‘We hebben genoeg tijd,’ zei Riley standvastig. Hij vond het niet leuk om zijn broer op zijn handicap te wijzen waar andere mensen bij waren, maar soms

was die vent nu eenmaal zo koppig als een ezel.

Tate zuchtte en perste zijn lippen stijf op elkaar, zijn manier om te zeggen dat 'we die shit later wel bespreken'. Hij liep verder, gooide de deur open en liep de straat op.

Riley volgde hem, achteruitlopend terwijl hij de jongens toesprak die nu allemaal rondom de tafel stonden. 'Ik bel je wel als we er zijn.' Hij keek naar Carter. 'Nogmaals bedankt. Max, kerel, ik was er nog niet aan... De administratie van de werkplaats moet nog...'

'Ga nou maar,' zei Max, wijzend naar de deur waar Tate net door verdwenen was. 'Het is al goed. Ik regel het wel.'

Riley knikte met zijn kin, draaide zich om, duwde de restaurantdeur open en zag dat het Tate gelukt was om een taxi staande te houden. Tate opende het portier en keek naar zijn broer. Hij wachtte even en zijn ogen, die normaal gesproken zo standvastig en voorzichtig stonden, glinsterden nu van angst. Riley kreeg het er koud van. De enige andere keer dat Riley die blik van Tate had gezien, was op de ochtend dat Tate ontwaakte uit het kunstmatige coma dat de artsen bij hem geïnduceerd hadden zodat ze met de verschrikkelijke verwondingen aan de slag konden die hij had opgelopen.

'Godver,' mompelde Riley. 'Wat als...?'

'Niet zo raar doen,' onderbrak Tate hem op de kalme toon die Riley nog kende van toen ze jonger waren. Hij legde een hand op Rileys schouder.

'Man...' Riley keek naar de hemel. 'Ik heb hem niet meer gesproken sinds...'

Het was alweer bijna drie jaar geleden. De herfst nadat Riley vrijkwam uit de gevangenis, om precies te zijn. Er was een verhitte discussie geweest en daarna stilte, wat waarschijnlijk nog erger was dan de teleurgestelde woede die zijn vader naar hem geuit had. Toen hij de eerste hartaanval kreeg, twee jaar geleden, was Riley naar het ziekenhuis gegaan, en bij zijn moeder gebleven totdat zijn vader weer bijgekomen was, maar ze hadden elkaar niet gesproken. Zijn vader was nog steeds zo kwaad op Riley dat hij hem niet eens had aangekeken. Riley wist wat voor man Park Moore was, en wat zijn manier was om met de teleurstelling om te gaan. Riley had simpelweg zijn mond gehouden en was afgedropen met zijn staart tussen zijn benen.

‘Kom op,’ zei Tate, en hij gebaarde naar de taxi. ‘We moeten gaan. Het komt wel goed.’

Riley hoopte dat zijn broer gelijk had, want om volkomen eerlijk te zijn: het was niet alleen de gedachte om zijn vader weer te zien waardoor zijn hart zo vervaarlijk bonsde.

Kan er
opnieuw
iets
opbloeien,
of staat
het
verleden
in de weg?

VAN JOU

Nadat zijn vader zijn tweede hartaanval in twee jaar tijd heeft gehad, vliegt Riley terug naar zijn ouderlijk huis in Michigan. Daar ontmoet hij ook Lexie weer, het meisje dat ooit zijn hart brak. De aantrekkingskracht tussen Riley en Lexie is nog steeds bijzonder sterk, en ondanks dat Lexie een groot geheim voor Riley verborgen houdt, kan ze zijn charmes niet weerstaan. Maar er is veel, heel veel gebeurd tussen hen – misschien wel te veel om ooit nog samen overheen te komen.

De Britse Sophie Jackson veroverde de wereld – en dus ook Nederland – met haar debuut *Stuk van jou*, gevolgd door *Stil van jou*. Dit boek is het afsluitende deel van de indrukwekkende trilogie.

NUR 302
ISBN 978-9401906968

9 789401 906968

www.zomerenkeuning.nl